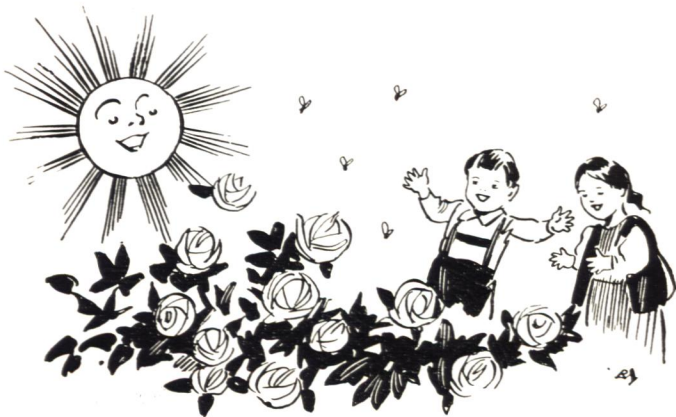

РОЗОБЕРЪ

Вървимъ изъ роснитѣ ливади,
на изтокъ облакъ руменѣй.
Следъ малко слънцето съ наслада
лжчи си златни ще разлѣй.

Навлизаме въ градини чудни,
на всѣки храстъ — стотици цвѣтъ
разтворилъ е вѣнчета нѣжни, —
разнася сладъкъ ароматъ.

Изъ клонитѣ на дървесата
се чува друженъ птичи хоръ,
и глъчъ достига небесата,
че пролѣтъ е и розоберъ.

